

ἀνερευνητί, ἔρευνῶσα δ' ἀποπλανᾶται. Ἐπειδὴ δ' ἀνέ-
ραστος ὡς τὰ ὄρη καὶ οἱ βράχοι ἀδυνατεῖ νὰ βιώσῃ ὁ
ἄνθρωπος, καταστρέφω τὸν οἰκτρὸν τοῦτον βίον μου
ἡμέραν τινὰ κ' ἐγὼ εἰς τὸ πολυθόρυβον κύμα! . . . ἰδοὺ
διατὶ μ' εὖρες, ὦ πλάνης ὁδίτης, πρὸ μικροῦ ἐμπαθῶς
πρὸς αὐτὸ ἀτενίζοντα.

Σιγὴ ἐγένετο πρὸς στιγμὴν! . . . φρίξασα ἡ μελα-
νόφθαλμος Κορυδαλλίς ἐκάλυψε τὴν μορφὴν διὰ τῶν
λευκωλένων χειρῶν τῆς.

— Πρὸς Θεοῦ, τί εἶπες! . . . ὠχρίασον ἐκ φρίκης, ὦ
καλλίχρυσε Φοῖβε! ριγίσαστε ἐκ τρόμου, ὡς ἐγὼ ριγῶ,
ὦ φυλλάζουσαι αἰγίροι τῆς ἀκτῆς, ὕψιτενεῖς πετελέαι,
ἐλαφρόσκιαι πίτιες! . .

— Ναί, ρίγει ἐκ τρόμου, ἀνέκραξε γαυριῶν, δειλὴ
χειρίστρια τῆς ἡλακτῆς καὶ τοῦ ἱστοῦ, ἀναλκίς ἤδη
βαυκαλωμένη νηπιωδῶς ὑπὸ τοῦ πλάνου τῆς Ἐλπίδος
ὁνείρου! ἀλλὰ ριγοῦσα, ὑποκλίθητι συνάμα πρὸ ἐκείνου,
ὅστις, γίγας ἀπέναντί σου, ἐν τῇ μαρμαρῶδει αὐτοῦ
καρδίᾳ αἰσθάνεται ἡρώισμὸν ἀρκοῦντα ὅπως ἐκτελέσῃ
ἀναλγητὶ ὅ,τι εἰς σέ ἐμποιεῖ σπασμούς φρίκης!

— Ὡ τῆς ἀνάδρου τολμῆς! ὦ τῆς δειλῆς ἀνδρείας!
ὦ, σέ λυποῦμαι, ρίψασπι λιποτάκτα τοῦ ἀγῶνος τῆς
ζωῆς, ὅστις φεύγων τὴν μάχην ἐπιδεικνύεις τὸν ἡρω-
ϊσμόν σου! . . σέ οἰκτεῖρω, ὦ νάνε γίγα, ὅστις ὡς ὁ ὑπερ-
φυῆς Ἀτλας τὸ ἐπίμοχθον φορτίον του, ἀφ' ἑαυτοῦ
ἀπορρίπτων τὴν ζώην, ἣν δὲν ἔλαβες ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφρον-
τιστεῖς, ἄν, ὅπως ἀπὸ τῆς προσκαίρου γήϊνης κακοδαί-
μονίας ἀπαλλαγῇς, εἰς ἄλλην ἀτελεστάτην περιπί-
πτεις! . .

Μετὰ στιγμὴν σιγῆς ἐν τῇ γαληναίᾳ τῆς φύσεως
ἡρεμίᾳ ἦν μόναι ἐθρόουν αἱ δροσώδεις πνοαί, ὁ ἄθεος
στραφεὶς πρὸς τὴν κόρην τῇ εἶπε:

— Πεοὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς οὐρανίου ζωῆς τίς μὲ βε-
θαιοῖ; οὐδεὶς ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν! . .

Β'.

Ὁ Φοῖβος ἔδυσεν, ὁ Φοῖβος ἀνέτειλε καὶ πάλιν, ἀλλ'
ἀνέτειλεν ἀμυδροφειγγῆς καὶ ὠχρός. Αἱ τελευταῖαι βα-
ρεῖαι καὶ σκοτώδεις νεφέλαι ἀγρίας λαίλαπος, ἥτις ἀπει-
λητικῶς ἐνσκήψασα τὴν νύκτα, κατέπληξε δεινῶς τὴν
ὑπνώττουσαν φύσιν δι' ἀστραπῶν γοργῶν καὶ πυρπολῶν,
ὡς τὸ φλογερῶς ὀργίλως τῆς Θεότητος βλέμμα ἐπὶ τε-
ταραγμένου συνειδότος πλανώμενον, καὶ διὰ βροντῶν
βαρυκρότων ὡς τῆς ὀργῆς Αὐτῆς ἡ φωνή, ἀποσυρόμεναι
βραδέως, διανοίγουσι μὲν ἐν μέρει τὴν ἀκτινώδη τοῦ
ἄστρου τῆς ἡμέρας ὄψιν. Ἐπὶ αἱ ψυχραὶ τοῦ βορέως
θωπεῖαι τραγῶσιν ἀφθόνως τοὺς ὠχροφύλλους κλάδους
τῆς εὐδένδρου παράλου, καὶ εἰς τῶν βρυσσοτεφῶν των
σπηλαίων τὰ μαργαρόσπαρτα βάθη αἱ Νηρηίδες στενά-
ζουσιν. Δέρει ἀκόμη τοὺς μακραιώνας βράχους ὀγκού-
μενον τὸ παράφορον κύμα, αἱ ἀλκυόνες ὑποφρίσσουσαι
παραιτοῦσι τὰς χλοαζούσας αὐτῶν καλλιὰς.

Μελάγχρολος, λυσίοκομος, σιωπηλὴ, μονήρης, ἐπα-
νῆλθεν εἰς τὸν αἰγιαλόν, ἐφ' οὗ ἐξέβρασε μυρία ροδό-
λευκα κογχύλια τῆς νυκτὸς ὁ ἀφρώδης σάλος ἡ λευκό-

πεπλος Κορυδαλλίς. Ἐρρίγει ἔτι ἀναλογιζομένη τὸν θρα-
σύδειλον τολμητῖαν, τὸν ἀπειθὴ ἄφροντα, ὃν δὲν ἤρκε-
σεν ὅπως εὐοδώσῃ ἡ νεκρὰ αὐτῆς σύνεσις.

Τρίξ κοράκων ἐκρούζε νεκρικοὺς γόους ἐπὶ τοῦ ἐγγύς
εὐμήκους βράχου, πρὸς αὐτοὺς δὲ ἡ κόρη ἐστράφη θλιβο-
μένη τὴν ψυχὴν. Τίνα ἄρα ἐβρήκουν ὑπὸ τὰ ὠχρὰ τοῦ
λυκαυτοῦ φωτὰ αἱ φιλέρημοι τοῦ θανάτου ἡχώ;

Ἄλλ' ὦ φρίκη! . . . τὰ χιονορρόδινα σφυρά της προ-
πετῶς αἴφνης λούον τὸ κύμα, πρὸ αὐτῆς ἐπιρρίπτει εἰδε-
χθῶς μορφάζον, βλοσυρῶς ἀτενίζον πτώμα, τοῦ ὁποῖου
περιπτύσσουσι τὸν λαίμον οἱ θαλάσσιοι ὄφεις, τὸ πτώμα
τοῦ ἀθέου αὐτόχειρος, ὅστις οὐδὲν εὗρεν ἐπὶ γῆς ἡθικῆς
προσηλώσεως κέντρον, ἐπιλησθεὶς Ἐκείνου, ὅστις ψυχὴ
καὶ κέντρον ὑπάρχει τοῦ σύμπαντος.

Ἐκάλυψε πάλιν διὰ τῶν χειρῶν τὴν ὠχρὰν μορφὴν
ἰλιγγιώσα ἡ κόρη, γονυπετήσασα δὲ παρ' αὐτῷ ὡς παρὰ
τὴν νεκρικὴν τῶν πολυνεικῶν ἀδελφῶν τῆς κάλπην ἡ
εὐσεβὴς Ἀντιγόνη, ἐδεήθη πρὸς τὸν Πλάστην ὅπως συγ-
χωρήσῃ αὐτῷ· ἀλλ' ἂν ποτε μαλαχθῇ ὅπως ἀποδώσῃ
αὐτὸν ζῶντα ὁ ἀτέρμων ὕγρὸς του τάφος, τότε καὶ μό-
νον θὰ λυθῇ ἡ κατ' αὐτοῦ αἰωνία Ἐκείνου ἄρα.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.*

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ ΜΟΥ.

Ἐδῶ, 'ς αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν τὴν μαρμαροχτισμένην,
'ς τὴν ἁγία Παρασκευὴ τοῦ εἶν' ἀφιερωμένην,
τοῦ ἔχει τὸ τέμπλο τὸ χρυσό, τὰ ξομπλιαστὰ φανάρια
καὶ κεντημένα φλάμπουρα ἀπὸ μαργαριτάρια,
ἐδῶ, 'σὰν ἤμουνα παιδί ἄθῳ, μὲ τὸν νοῦ μου,
'πετοῦσα καὶ ἀνέβαινα 'ς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ μου.

Ἀχ! διέτε 'ς τὸν αὐλόγυρο! ἀκόμα ἐκεῖ ἀπάνου,
μέσ' 'ς τὸν ἀθάνατο κορμὴ ἐκείνου τοῦ πλατάνου,
εἶν' ἡ καμπάνα, μιὰ φορὰ κ' ἐγὼ ποῦ τὴν 'χτυποῦσα
καὶ 'ς τὴν φωνὴ τῆς τὸ πρῶτ' ὀλόχαρο ἐξυπνοῦσα
καὶ 'πήγαίνα 'ς τὴν ἐκκλησίαν νὰ εἰπῶ τὴν προσευχή μου,
ὅταν ἀγνὴ ἐπρωτοάνθιζε ἡ πίστις 'ς τὴν ψυχὴ μου.

— Καμπάνα μου βροντοφώνη! ὅταν σὲ βλέπω, νοιώθω
μέσ' 'ς τὴν καρδίαν μου ἄγιο κ' εὐλογημένο πόθο,
καὶ κουρασμένον 'σὰν γυνὴ καὶ πάλιν 'ς τὸ χωριό μου,
εὗρισκω τὴν γαλήνην μου καὶ βλέπω τὸν Θεό μου,
μὲν σ' ἀκούσω νὰ χτυπᾷς βαρεῖα, βαρεῖα καὶ πάλιν
καὶ 'ς τοῦ Βοσπόρου ἀντιλαλῇς τ' ὠραῖο περιγιάλι.

*) Ὁ παρ' ἡμῖν ταῖς Μούσαις κεχαρισμένος κ. Ι. Π. Ἰωαν-
νίδης ἐκδίδωσι προσεγῶς συλλογὴν ποιημάτων αὐτοῦ ὑπὸ τὴν
ἐπιγραφὴν *Bucurinta năntes*, ἐκ δὲ τῆς συλλογῆς ταύτης πα-
ρατιθέμεθα τὰ δύο ταῦτα ποιήματα Σ. Ε. Ε.

*Ας ἦταν νόμιμον παιδὶ ἀκόμα εὐτυχημένο
καὶ ἀμέριμον, ὅλα χαρὰ κ' ἐλπίδα νὰ προσμένω,
σὺν ἑξαμερῶν Πασχαλιᾷ, ν' ἀκούσω 'ς τὴν φωνή σου
τὴν ἁγιασμένη εἶδησι, φωνὴ τοῦ Παραδείσου,
καὶ ἀνестημένο τὸν Χριστὸ νὰ τὸν γλυκοφιλήσω
καὶ ὕστερα τὸ κόκκινον αὐγὸ μου νὰ κουτηρήσω.

*Α ! τὸν αὐλόγυρον αὐτό, τὴν εὐμορφιά του ὅλη
τὸν πλάτανον, τ' ἁγίασμα, τ' ὥρα'το περιθόλι,
τὴν κρύα βρύσι, τὰ κελλιά καὶ τὸ σχολεῖν πλὴν πέρα,
ὅλα τὰ βλέπω μὲ χαρὰ καὶ λύπη κάθε ἡμέρα
καὶ ὅταν διῶ τῆς μάνας μου τὸ μνημῆμα ἐκεῖ 'ς τὴν ἄκρη,
μυρῶνει ὅλους τοὺς νεκροὺς τὸ καρδιακὸ μου δάκρυ.

Καὶ ὕστερα τὴν ἐκκλησιὰ γυρνῶ καὶ βλέπω πάλι,
ποῦ μοῦ ἀνοίγει ὀλόφωτη παρηγοριᾶς ἀγκάλη,
ποῦ, σὺν μητέρα σπλαγχνικῇ, εἶν' ἐτοιμὴ νὰ χύσῃ
μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου βάλσαμον καὶ νὰ με ἀναστήσῃ,
καὶ τότε μὲ τὸν νοῦ πετῶ εὐθὺς 'ς τὰ περασμένα
καὶ ραίνω τὴν νεότη μου μὲ ἄνθια μαραμμένα.

*Αγαπημένη ἐκκλησιὰ καὶ τρισευλογημένη !
γιατὶ αἰῶνια θυνεῖ τὸν Πλάστη καὶ εὐφραίνει
κι' ἀπὸ τῆς γῆς τὰ βάσανα μᾶς πάει 'ς τὰ οὐράνια
καὶ τῆς σκεπῆς τῆς ὁ μικρὸς Σταυρὸς μὲ περηφάνεια
ῥιμλεῖ μὲ τᾶστρα, τὸν καλὸ Θεὸ μας χαιρετάει
κ' αἰσθημάτων 'ς τοὺς Χριστιανοὺς ἁθάνατα ἔξυπνάει.

*Εἰδῶ, 'ς αὐτὴν τὴν ἐκκλησιάν, ποῦ τὴν γλυκεῖα χαρὰ του
εὐρίσκει κάθε Χριστιανὸς καὶ τὴν παρηγορίαν του,
εἰδῶ ἐπροσευχήθηκα ἡ γενεὰ μου ὅλη !
καὶ ὅταν ἤμουνα παιδί, ὁρροῦσ' αὐτοὶ οἱ θόλοι
πῶς ἄνοιγαν καὶ μ' ἔδειχναν 'ς τὰ ὕψη, ἐκεῖ πέρα
μὲ ἀγγελικὸ χαμόγελο τὴν δόλια μου μητέρα

Πόσαις χρονιάς, σὺν ἐβγαίναν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιάν
τὴν νύχτα τοῦ Ἐπιτάφιου, νὰ κἀνουν λιτανεῖα,
ἄναφτα κίτρινον κερί καὶ ἔκκαια λιθάνη,
κι' ὁ Ἐπιτάφιος κοντὰ σὺν ἔβλεπα νὰ φθάνῃ,
ῥονάτιζα καὶ ἔκλαιγα 'ς ἀγαπημένο μνημῆμα,
προτοῦ μοῦ πνίξῃ τὴν ψυχὴ τῆς ἁμαρτίας κῆμα.

*Εἰδῶ, 'ς αὐτὸν τὸν νάρθηκα ὁ γέρος δάσκαλός μας,
'ς τὸν δρόμο τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ ὁ πρῶτος ὁδηγός μας,
'σὺν ἔψελνε ἐσπερινός; μᾶς ἔφερν' εἰδῶ πέρα
κι' ἀπὸ παιδιὰ μᾶς ῥαβδῶνε 'ς τοῦ κόσμου τὸν Πατέρα
αἰῶνια νὰ ἐλπίζουμε, νὰ τὸν δοξολογοῦμε,
παντοῦ νὰ τὸν λατρεύουμε καὶ νὰ τὸν προσκυνοῦμε.

Θυμοῦμαι· ἤμουνα μικρός, πολὺ μικρὸς ἀκόμα,
'σὺν εἶδα φίλο μου πιστὸ νὰ τὸν σκεπάζῃ χῶμα,
'σὺν ἔγνων πῶς ὅλους μας Μοῖρα σκληρὴ ὀρίζει,
πῶς 'ς τὴν ψυχὴ μας ἡ χαρὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνθίζει·
εἰδῶ τὸ πρῶτον δάκρυ τῆς λύπης μου ἐχύθη,
'σὺν ἔγνωισα κ' ἐγὼ καὶ μὲ πόνον μέσ' 'ς τὰ στήθη.

Πόσα παιδάκια ἔφεραν εἰδῶ νὰ τὰ βαπτίσουν
καὶ μὲ τὸ θεῖον βάπτισμα ζωὴ νὰ τὰ χαρίσουν·
πόσους στεφάνωσαν εἰδῶ μὲ δόξα κ' εὐτυχίαν,
μὰ ἀπὸ κάμποσον καιρὸ μὲ μαύρη ἀπελπισία
καὶ πάλι τοὺς ἔανάφεραν νεκροὺς, σαββανωμένους
καὶ μέσ' 'ς τὸ νεκροκράθβατο τὸ κρῦο ξαπλωμένους.

Ποὺς ξεύρει· ὁ Παντοκράτορας ἐκεῖνος, ποῦ ἀπ' τοὺς θόλους,
ἀπ' τὴν σκεπὴ τῆς ἐκκλησιᾶς μᾶς εὐλογεῖ ὅλους,
ὥρα'τοι πολυέλαιοι ποῦ καῖνε ὀλόγυρά του
καὶ μέσ' 'ς τὰ φυλλοκάρδια μας ποῦ βλέπει ἡ ματιὰ του,
πόσους θὰ εἶδε δυστυχεῖς βραρεῖα ν' ἀναστεινάζουν,
νὰ κλαῖν' καὶ μὲ παράπονον πικρὸ νὰ τὸν κυττάζουν.

*Αχ ! μέσ' 'ς τὸ μνημῆμά μου νεκρὸ προτοῦ μὲ καταιβάσουν,
εἰδῶ, 'ς αὐτὴν τὴν ἐκκλησιάν κ' ἐμένα νὰ διαβάσουν,
γιατὶ, θαρρῶ, μόλις μὲ διῇ, πῶς θὰ μὲ ἐλεήσει
αὐτὸς ὁ Παντοκράτορας, ποῦ ἀπὸ παιδὶ μὲ ξεύρει,
καὶ ἴσως τὴν ταλαίπωρὴ ψυχὴ μου τὴν ἀφήσῃ
ὅσους στερήθηκα 'ς τὴν γῆ, κοντὰ του νὰ τοὺς εὔρῃ.

Ο ΒΟΣΠΟΡΟΣ.

Τὸν ξεύρετε τὸν Βόσπορον, τὸν κοσμοξακουσμένο,
ποῦ τραγουδεῖ μελωδικὰ
τὰ κάλλη του τὰ μαγικὰ
τὸ κῆμα, ποῦ ἀπ' τὸ πέλαγος γυρνάει ἐρωτευμένο ;

Χιονάτοι γλάροι ζωηροὶ 'ς τὴν ὄψιν του πετοῦνε
καὶ λούζουν τᾶστρα τοὺς φτερά
καὶ μὲ φωναὶς καὶ μὲ χαρὰ
σπαρταριστὰ κι' ὀλόγρυσα φαράκια κυνηγοῦνε.

*Σ τὰ δάση του γλυκόλαλα φωλιάζουνε πουλάκια
καὶ κάτου, μεσ' 'ς τῆς ρεμματιαῖς
ἢ καταπράσιναις ἱτιαῖς
τὰ δάκρυά τους χύνουνε 'ς τὰ δροσερὰ αὐλάκια.

Καὶ μέσ' 'ς τὰ περιθόλια του ἀνθοῦνε καὶ μυρίζουν
τριαντάφυλλα λιμπιστερὰ
καὶ χίλια ἄνθια τρυφερά,
ποῦ ἀξίζουνε τὴν παρθενιὰ μονάχα νὰ στολίζουν.

Τὸν εἶδατε τὸν Βόσπορον μεσάνυχτα, σὺν βγαίνῃ
τὸ φεγγαράκι ν' τροπαλὸ
καὶ ἀεράκι ἀπαλὸ
ὅταν χαϊδεύῃ καὶ φιλῇ τὴν φύσιν μεθυσμένη ;

*Σὺν διαμαντένια καὶ λαμπρὴ λεκάνῃ καθρεφτίζει
'ς τὰ βᾶθη του τὸν οὐρανὸ
καὶ κάθε ἄστρο φετεινὸ
ἐκεῖ μὲ χάρι τῆς χρυσᾶς ἀχτίδος του βαπτίζει.

Νεράϊδες ἀνοστολόισταις καὶ γελασταῖς φαρεύουν,
'ς τὰ κρυσταλλένια του νερά
καὶ 'ς τὰ βουνά του τ' ἀνθηρά,
πρὶν σβύσουν τᾶστρα, παίζουνε κι' ὀλόχαρις χορεύουν.